Herczog Noémi

Ferde bádogtetőn

MŰBÍRÁLAT - SZÍNHÁZ - LXIII. évfolyam, 24. szám, 2019. június 14.

(Tennessee Williams: A vágy villamosa. R.: Michael Thalheimer, Berliner Ensemble. Nemzeti Színház, MITEM)

A döntött terű színház sosem realista. A lejtő lényege a színészi alakítás. A játék pedig egyre vehemensebb, mintha az előadók motorját beindítaná az ívelt padló, a fizikai megerőltetéstől egyre eltúlzottabb és energiadúsabb mindenki. Ráadásul Thalheimer a szokásosnál derűsebb: Stanley már az első jelenetek egyikében a színpad fölső ívére támaszkodva érvényesíti hónaljpamacsának teátrális erejét, sokkolva kényeskedő sógornőjét. De igazán a bohócérzékkel megáldott Peter Moltzennel érkezik meg a tréfa, aki Mitch szerepe szerint megemeli vágyott Blanche-át, mire utóbbi elővigyázatosan hajtja le fejét (nehogy beverje az extravagáns dőlésszögű plafonba). Körülbelül innen kezdek figyelni és nem csak nézni.